

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

עין משפט
נר מצוה

שם א מיי פ"א מהלכות
 בית הבחירה הל' ג:
 ע ב ג מיי שם פ"ו הלכה
 טו [ופי"ט מהלכות
 מעשה הקרצנות הלכה טו]
 סמג עשין הקסג:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

רבינו חננאל

יש אחריה התר.
כלומר שרתה השכינה
אחר חורבנה בנוב וגבעון
ובירושלים. אבל משנבנה
בית עולמים אין אחרי
היתר במקום אחר לעולם.
אמר ר' יצחק שמעתי
שמקריבין בבית חוני
בזמן הזה, קסבר בית

וְיִהְיֶה שְׁמִיעַת שְׁמַעְתִּי שְׁמִיעַת שְׁמַעְתִּי
לִי עֲלֵמָא קִידְשָׁה לְשַׁעְתָּה
שְׁעָה. דְּתַנִּיא בְּתוֹרַת כְּהֻנִּים
רַ' יוֹסִי לֹא מִנּוּ אֶת אֱלֹ
וְגו' אֲלֵא מִצְאוּ אֶת אֱלֹ

2

שמעתי שמקריבין בבית חונוי. קשיא היאך מקריבין שם בטומאה דהא גזרו טומאה על ארץ העמים ויש לומר דשמא לגבי הא לא גזרו חכמים טומאה כיון שזמן המורה יכול להקריב: וְאִמְרֵי מַעֲמַת הָהָר בֵּי מִשּׁוֹם קוֹשֵׁי אֶרֶץ דְּרֵב מִרִּי. הקשה הר"ר חיים ומתחילה ה"י א"ר לא למילתיה וכי לא היה יודע המשנה והלא הן שגורות בפי כל ועוד קשיא כיון דתנאי היא אמאי הדר ביה לימא אלא דלמרי כמאן דלמרי לא קדשה לך נראה לה"ר חיים דכ"ע מודו דמשכבין לירושלים ואסור בהצטות ושוב לא היה להן היסור והני תנאי דהא פליגי דמאן דלמרי לא קדשה סבר דלף במקומו של מוצא אין יכולין להקריב עצקו^ו ומאן דלמרי קדשה סבר דצמקומו מוצא מותר להקריב אלא כל צדקה:

דבולִי עֲמַמ קְרוּשָׁה רֵאשׁוֹנָה
 קְרוּשָׁה לְשַׁעֲתָה וּקְרוּשָׁה
 לְעֵתִיד אֲבוּא. הַקֶּשֶׁה רִצְיוֹ חֹסֶ
 אֲמַלָּה לֹא מִיֵּינָה רֵאשִׁי דְרִבִּי אֲלִיעֶזֶר
 אֵימָ לִיּוֹ בִּפְ' קִמְנָה תְּמִינָה (ד' א: 105)
 לְלֹא קְדָשָׁה לְעִמִּיד לְבֹאֹ דְקָאֲמַר הַמַּס
 מַעֲשֵׂה דְרִבִּי יוֹסֵי בֶן דּוֹרמַסְקִית
 וּמַסִּיק אֲמַר ר' אֲלִיעֶזֶר כִּךְ מְקוֹצְלִי
 מִרְכָּן יוֹמָן בֶּן זְעָרִי עֲמֹון וּמוֹאֵז
 מַעֲשִׂין מַעֲשֵׂר חֹסֶ בְּצִיבִית מֵאֵה
 טַעַם מִשּׁוּם דְּהִרְצָה בְּרַחֲמִים כְּשֹׁן
 עוֹלֵי מַזְרִים וְלֹא כְּשֹׁם עוֹלֵי צִבְל
 וּקְרוּשָׁה לְקָשׁוֹה קְדָשָׁה לְשַׁעֲתָה וְלֹא
 קְדָשָׁה לְעִמִּיד לְבֹאֹ וּתְרִיךְ רִצְיוֹ חֹסֶ
 דְּמֵה טַעַם דְּהַמַּס גְּרַמָּה הוּא דְקָאֲמַר
 לֵה וְלֹאֹ מִילְתָּא דְרִבִּי אֲלִיעֶזֶר הֵיא
 וְתַדַּע דְּהֵא בְּמַשְׁנֵה דְּמַסְכַּת יִדִּים
 (פ"ד מַשְׁנֵה א) דְּתִנְיָא מִילְתִּיהָ דְרִבִּי
 אֲלִיעֶזֶר לֹא תַּנְא לֵה וְהִכִּי פִירוּשָׁה
 מֵה טַעַם מַעֲשִׂין מִשּׁוּם דְּרִבִּי הֵיא
 גִּיּוּנָה אֲשַׁכְחֵן צַעֲרִי יִשְׂרָאֵל שְׁהִימֹס
 עוֹלֵי צִבְל מִלְקָדֶשׁ לְמַאֲן דְּאֲמַר לֹא
 קְדָשָׁה דְּרִי שִׁסְמֹנֵה עֲלִיָּהן עֲנִי יִשְׂרָאֵל
 בְּצִיבִית וְכֹל שֶׁן עֲמֹון וּמוֹאֵז שְׁהֵן
 חוּלָה לְאֲחָן שְׁהִימֹס עוֹלֵי צִבְל
 מִלְקָדֶשׁ לְמַאֲן דְּאֲמַר לֹא קְדָשָׁה וְהִימֹס
 לְעִנִּים דְּהֵא לֹא מִיֵּירִי בְּעֲמֹון וּמוֹאֵז
 שְׁטַהֲרֹו בְּסִימֹון אֲלֵה מִיֵּירִי בְּזֹאֲתֹן
 שְׁהִימֹו יִשְׂרָאֵל בְּצֹאֲתֹם מַזְרִים וְלֹא
 כְּשֹׁם וְהִכִּי נִמִּי מַשְׁמַע בְּמַסְכַּת
 דִּיֹּם (פ"א וס') לְחִשִּׁי לֵה עֹס לְעֵס

א ארלות לחוקה יהודה ועבר הירדן והגליל דמשמע דעמון ומואב
נקשה ר"ת מהא דאמר במס' צילה (דף ה: ושם) וצ"ה (דף לא: כרס
ת ליה קשה לעמיד לבוא ומשום שלא היה רוצה לטרוח להוליכו
קדשה ויהיה צריך לפדותו כחמות שצחלה לארץ שצריך לפדותו אמאי
לפדותו וי"ל משום דצראשונה כרס רעבי שצברך שישראל היה צריך
סר במצוין צריך מניין אחר להכריזו ואחא מיימי לה ציצלה (ד"א טז)
ה דמשמאל וזהו דמשמאל לא אמר למלתיה אלא דדיעבד דמשמע
ה ואפילו לכתחילה והכי נמי אימא בשאלות דרב אחאי דפרשת
ה לדימי פדיוניה או שילכס לנהר: [ועי' חוס' ד"ה לא: ד"ה קשא:]
חא אלא דקדושה ראשונה לא בטלה ואיכא תנא דאית ליה צפ' הערל
ליה דקדושה אחרונה לא בטלה וקדושת חוץ לארץ קדושה
היהן דואל לענין כרומה בזמן הוה אכל לכל חוץ אחריו וזהו צפלה:

שאר

יש אחרים היסר. כשחזרה שילה הותרו הצמות כדאמרין במס' זבחים (דף ק"ט.) כי לא באתם עד עתה אל המנוחה" וז' שילה שגח מלכבוש ואל הנחלה" וז' ירושלים למה חלקן הכתוב כדי לימן היסר בין וז' לזו: **גמ'** **זים חוניו.** מוצח חוניו. בני של שמעון האד"מ צנה

במה במזרים לשם שמים כדאמרין
במס' מנחות (דף קט:) **קסבר** כו'.
לחילק למחן דלמך הסם שנחשה
לשם ע"ז: ו**קסבר** קדושה. שנמקדשה
ירושלים אינה קדושה לעולם ומשחמרה
החומה: **לעמיד** **לכא**. כלומר
משחמרה: והיא **היסה** נחלה.
האמור בפסוק אל המנוחה ואל
הנחלה: **קלעים** **לבינל**. קא סלקא
דעתך במקום חומות היכל שיהא
מוצא הבנין בצורה קרי אשר פתח
אחל מועד^ט: שאלמלא קא לא היו
מקריבין עד שיגמר הבנין והם
התחילו להקריב קרבנות משבאו שם
בימי כורש כמו שזכור בספר
עזרא (ג) ועד עשרים ושנים שנה
אחר כך לא נגמר הבית שנשת שלש
לרביש האחרון: **בוגין** **מנחון**. שהיו
הקלעים פרושים לפניו מעובי
החומה שלא יכנסו הבוגין למוך ההיכל:
לאו **מכלל דר' אליעזר**. דבני קלעים
סבר לא קידשה לאחר חורבן לפיכך
פירשו קלעים במקום בנין וחזרו
ליקדשו בתורות ובזרי כדאמר במס'
שבועות (דף טז): **ומר מאי דשמיע**
לוי קאמר. ולא משום אורז קדושה:
וכי תימא **כו'**: **אס** **אלו**. עיירות
נגזרו בפי' בתרא דערכין^י לענין צמי
ערי חומה ולומר שהיו מוקפות חומה
וימונות יהושע בן נון ואין שם יומת
מתשעה: **ולמה** **מנאס**. והלא הרבה
היו שם והתם נמי תנן וכל כיוצא
בזן: **ורמינבו**. מסקנא דמיתליה
הוא דלמך לעיל הני תנאי
פלגי בקידשה ולא קידשה: הא

יוסי למה מנו ⁽⁶⁾חכמים את אלו שכשעלו בני ד
וקידשו אבל הראשונות בטלו משבטלה הארץ
ראשונה קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבוא
ישמעאל ברבי יוסי וכי אלו בלבד היו והלא כב
כל חבל ארנוב וכתוב ⁽⁷⁾כל אלה ערים בצורות חו
מנו חכמים את אלו שכשעלו בני הגולה מצאו

וּמִנֵּי שֶׁהָיוּ חוֹלִי וְהָיָה (2) דְּחוּקָה הַבְּחִים (בִּצִּי 79 נח). דְּקָמַר
 שֶׁהָיוּ צָעַר הִירָדָן הָיוּ מֵאֵי מִיָּרֵי צַמְצוּם וּמוֹאֵב שְׁטֵהָרוּ בְּסִיחָיו וְעוֹת
 וְצִי הָיוּ לוֹ לְרִצֵּי אֲלִיעוֹר וּבִקֵּשׁ לְהַפְקִירוֹ לְעֵנִים וְאִיִּם מִשְׁמַע ד'
 לִירוּשָׁלַיִם הֵם מִפְקִירוֹ לְעֵנִים שׂוֹיְלוֹי אוֹתוֹ וְיִחְלָלוּהָ שָׁמָּה דֹאִי סָבַר
 הֵם (כִּי) לְהוֹלִיךְ לִירוּשָׁלַיִם וּגַם מֵהָ הֵם הָעֵנִים מִרְיָחִים אַחֲרֵי שֶׁצָּרָה
 לְהוֹלִיכוֹ (3) לִירוּשָׁלַיִם בִּלְבָּד קָם ר' אֲלִיעוֹר לְהוֹלִיכוֹ מִשּׁוּם דְּכָל שָׂרָה
 וּמִכָּל מִקּוֹם הָעֵנִים הָיוּ מִרְיָחִים בְּמֵה שֶׁהָיוּ יְכוּלִים לְחַלּוֹל בְּשׂוּה פֶרֶס
 לִישְׁנָה שֶׁחָלְלוּ הֵימָּנוּ דְּוֹקָא בְּזִמְנָה שְׂבִיתָה הַמִּקְדָּשׁ קִיִּים אֲבָל בְּזִמְנָה הָאֵם
 קְדוּשָׁתָהּ תְּהִי (סוף סִמּוֹן ק) וּמִבְּרֵךְ עַל פִּדְיוֹן עוֹבֵר לְעִשְׂתֵּיכֶם וְקִלִּי
 לְמֵה מִנּוּ חֲבִים (4) אֵלּוּ. קִשָּׁה אֲמֵאִי מִיִּיתָה כְּרִייתָה דְּלֵאָה מִלָּה
 (בִּימֹת 79 נח): דְּקָדֹשׁ לְרִאשׁוֹנָה וְשֶׁנִּי לֵן הָאָה שְׁלִישִׁית אֵם
 (5) שְׁלִישִׁית (ה') וְשֶׁנִּי לְמִרְכָּלִי לְמֵאֵן לְמֵאֵן הַרְשָׁה אֲחִירֹנָה לֵן בְּצִלְתָּהּ
 (6) שְׁלִישִׁית (ה') וְשֶׁנִּי לְמִרְכָּלִי לְמֵאֵן לְמֵאֵן הַרְשָׁה אֲחִירֹנָה לֵן בְּצִלְתָּהּ

היא וקדושת ירושלים יש אחריה היתר כולו, ונידחו דבריו. ומעשה דחז"ני מפורש בסוף פ"ט והקב"ץ יורד קרבן וכולו. ואבדוהו נתן היא, כלומר יש תנא שאומר יש אחריה היתר. ויש שקדושת ראשונה קדושה לעד ולבוא לעולם. ודייקוהו א"ר במכיל דר' אליעזר בר רבא אל"מ מה שמשעו ר"י והרשב"א ששמועו א"ר ביניהן חלוקה. ואמר אלא ר"י ששמעאל בן אבי יחזקאל בן נון כגון קצרה הישנה של ציפורין וחקרה של ג'ונוש חלק ויורפת הישנה וגם גולה אבל האשונות כולן משכטלה הארץ. איני והנחית בסוף פירכי אמר ר' שמעאל בן

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. כי לא באתם עד
עתה אל המנוחה ואל
הנחלה אשר יי' אליהו
נתן לקי: דברים יב ט
2. וזבלד את כל עטיו
בעת ההוא לא היה
קריה אשר לא לקחנו
מאתם ששים עיר כל
חבל ארגב ממלכת עז
בכשן: דברים יג ו
3. כל אלה ערים בצורות
וחומה גבוהה ולתים
ובריח לבר מערי הפזי
הרבה מאד:

גליון הש"ס

גמ' וקידשה לעתיד
לבוא. עי' זרכות דף סא
ו"ד

הגהות הב"ח

[illegible]

חוניי לאו בית עבודה זרה
מזבח באלכסנדריא של מצר
אע"פ שאין בית כו' עד מ
וקידשה לעתיד, ור' אליעזר
ערי חומה המוקפ[ר]ת מימ
אלא שקידשום כשעלו מן